

W trzecim zarzucie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa, ponieważ stwierdził brak nadużycia uprawnień przez organ upoważniony do zawierania umów. W istocie celem, na który powoływano się przy zatrudnianiu członków personelu tymczasowego była redukcja wakatów w Komisji oraz, między innymi zarządzenie niedostatku laureatów konkursów.

Tymczasem cel ten nie został w żaden sposób osiągnięty poprzez odmowę przedłużenia umowy z wnoszącym odwołanie w następstwie zastosowania reguły „antykumulacyjnej”, ponieważ ogłoszenie o wolnym stanowisku, które wnoszący odwołanie dotychczas zajmował, zostało opublikowane przed jakąkolwiek publikacją list konkursowych. Ponadto inny członek personelu tymczasowego został zatrudniony na długi okres na tym stanowisku, podczas gdy umowy wszystkich innych członków personelu tymczasowego zatrudnionych na krótki okres w tej dyrekcji zostały przedłużone z urzędu, bez wcześniejszej publikacji informacji o wakatach.

Wreszcie naruszona została zasada równości, ponieważ z wszystkimi innymi członkami personelu tymczasowego znajdującymi się w podobnej sytuacji, za wyjątkiem stażu pracy, przedłużono umowy, chociaż nie ogłaszano wakatu na stanowiska, które zajmowali, w przeciwieństwie do procedury przyjętej w przypadku wnoszącego odwołanie. W tych okolicznościach ciężar dowodu został błędnie odwrócony podczas postępowania przed Sądem, ponieważ to do strony pozwanej – a nie do wnoszącego odwołanie — należy udowodnienie przestrzegania zasad, które sama przyjęła.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Wien (Austria) w dniu 15 stycznia 2009 r. — Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH przeciwko Silva Trade, SA

(Sprawa C-19/09)

(2009/C 82/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wood Floor Solutions Andreas Domberger GmbH.

Strona pozwana: Silva Trade, SA.

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie

jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług także w sytuacji, gdy usługi zgodnie z umową świadczone są w wielu państwach członkowskich?

b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: Czy wymieniony przepis należy rozumieć w taki sposób, że miejsce wypełnienia charakterystycznego zobowiązania należy określić na podstawie miejsca, w którym znajduje się główny punkt działalności świadczącego usługi, oceniany na podstawie nakładu czasu i znaczenia działalności;

c) w braku możliwości określenia głównego punktu działalności skarga o wszelkie roszczenia wynikające z umowy może zostać wniesiona według wyboru skarżącego w każdym miejscu świadczenia usługi we Wspólnocie?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Czy art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 znajduje zastosowanie do umów o świadczenie usług także w sytuacji, gdy usługi zgodnie z umową świadczone są w wielu państwach członkowskich?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-20/09)

(2009/C 82/23)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R. Lyal i A. Caeiros, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że przewidując w kontekście uregulowania w ramach Lei nr 39-A/2005, [ustawy r 39-A/2005] preferencyjne traktowanie po względem podatkowym publicznych dłużnych papierów wartościowych wyemitowanych wyłącznie przez państwo portugalskie, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 56 traktatu WE i art. 40 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG);

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

We wrześniu 2005 r. Komisja otrzymała skargę dotyczącą niezgodności określonych przepisów „Regime Excepcional de Regularização Tributária de elementos patrimoniais que não se encontrem no território português em 31 de Dezembro de 2004” [„Szczególnego systemu regulacji podatkowej składników majątkowych nie znajdujących się na terytorium portugalskim w dniu 31 grudnia 2004 r.”] z uregulowaniem wspólnotowym oraz z porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG), przyjętego przez Lei nr 39-A/2005 z dnia 29 lipca 2005 r.

Ze szczególnego systemu regulacji podatkowej wynika, że podatnicy powinni w ramach regulacji podatkowej przystąpić do zapłaty kwoty odpowiadającej zastosowaniu stawki 5 % od wartości składników majątkowych zawartych w deklaracji podatkowej oraz że jeżeli wszystkie, bądź niektóre ze składników majątkowych będących przedmiotem rzeczony deklaracji są papierami wartościowymi państwa portugalskiego, rzeczona stawka zostaje obniżona o połowę w stosunku do części dotyczącej tych papierów, a także że owo obniżenie znajduje zastosowanie również i do innych składników majątkowych, jeżeli odpowiadająca im wartość zostanie zainwestowana w papiery wartościowe państwa portugalskiego do dnia złożenia deklaracji podatkowej.

Komisja uważa, że szczególny system regulacji podatkowej przynajmniej w zakresie dotyczącym podziału składników majątkowych i inwestycji w papiery wartościowe państwa portugalskiego, która polega na stosowaniu obniżonej stawki do składników majątkowych będących papierami wartościowymi państwa portugalskiego lub do składników majątkowych inwestowanych w papiery wartościowe państwa portugalskiego. W rzeczywistości bowiem osoby korzystające z tego systemu są zniechęcane do utrzymywania swoich dóbr w innej postaci niż papiery wartościowe państwa portugalskiego.

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich orzekł już, że krajowy przepis podatkowy, który jest w stanie zniechęcić podatników do inwestowania w innych państwach członkowskich stanowi ograniczenie swobody przepływu kapitałów w rozumieniu art. 56 traktatu WE.

W niniejszej sprawie Komisja nie kwestionuje tego, że państwowe dłużne papiery wartościowe powinny korzystać z korzystniejszego traktowania, jednakże uważa, że obniżona stawka podatkowa stosowana jedynie do regulowanych składników majątkowych będących papierami wartościowymi państwa portugalskiego, stanowi dyskryminujące ograniczenie przepływu kapitału zakazane przez art. 56 traktatu WE, które nie może być uzasadnione na podstawie ust. 1 art. 58.

Przepisy porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym dotyczące przepływu kapitału są co do istoty identyczne z przepisami traktatu WE. W związku z tym, okoliczność, że osoby, które mogły skorzystać ze szczególnego systemu uregulowania podatkowego zostały zniechęcone do pozostawienia swych regulowanych składników majątkowych w Norwegii, Lichtensteinie, czy też w Islandii stanowi również ograniczenie przepływu kapitału, zakazane w art. 40 porozumienia EOG.

Skarga wniesiona w dniu 15 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga**(Sprawa C-22/09)**

(2009/C 82/24)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Schima i L. de Schietere de Lophem, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (¹), a w każdym razie nie przekazując ich do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2002/31/WE upłynął w dniu 4 stycznia 2006 r. Do dnia wniesienia skargi strona pozwana nie podjęła wszelkich koniecznych działań w celu dokonania transpozycji dyrektywy, a w każdym razie nie powiadomiła o nich Komisji.

(¹) Dz.U. 2003, L 1, s. 65.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővarosi Bíróság, Węgry, w dniu 19 stycznia 2009 r. — Sió-Eckes Kft przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal Központi Szerve**(Sprawa C-25/09)**

(2009/C 82/25)

*Język postępowania: węgierski***Sąd krajowy**

Fővarosi Bíróság, Węgry.